

Wyrok z dnia 12 maja 2000 r.

II UKN 544/99

W razie powołania przez wnioskodawcę nowego dowodu po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji, sąd drugiej instancji powinien przeprowadzić ten dowód lub wskazać w uzasadnieniu wyroku, dlaczego został on pominięty (art. 381 w związku z art. 328 § 1 KPC).

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Andrzej Kijowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2000 r. sprawy z wniosku Henryka D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o wcześniejszą emeryturę, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 maja 1999 r. [...]

u c h y ł i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wnioskodawca Henryk D. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o wcześniejszą emeryturę wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 maja 1999 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono jego apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1997 r. w sprawie zasad wcześniejszego przechodzenia na emeryturę pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U. Nr 29, poz. 159). Przyczyną nieuwzględnienia żądań wnioskodawcy był brak 40-letniego okresu zatrudnienia, stanowiącego (dla mężczyzny) niezbędną przesłankę nabycia prawa do wcześniejszej emerytury (§ 1 ust. 1 tego rozporządzenia). Za udowodniony został uznany okres zatrudnienia w wymiarze 39 lat, 11 miesięcy i 19 dni. Sporny pozostał okres od dnia

1 sierpnia 1957 r. do dnia 31 listopada 1958 r., w odniesieniu do którego wnioskodawca twierdzi, iż pracował w Państwowym Gospodarstwie Rybackim w L. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, iż z zeznań świadków nie można wyprowadzić ustalenia, że wnioskodawca był w tym okresie zatrudniony co najmniej w wymiarze połowy czasu pracy. Ustalono, że sam wnioskodawca nie posiadał w tym zakresie żadnych dokumentów oraz nie podawał tego okresu zatrudnienia w dokumentach (życiorysach).

W kasacji wnioskodawca zarzucił naruszenie § 1 ust. 1 powołanego rozporządzenia przez ustalenie, że nie ma on 40-letniego okresu zatrudnienia oraz art. 381 KPC przez pominięcie dowodu w postaci życiorysu wnioskodawcy, napisanego przez niego w 1961 r. Wnioskodawca uzyskał ten dokument w grudniu 1988 r. z Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji i złożył go do Sądu Apelacyjnego dnia 5 maja 1999 r. (data prezentaty sądowej). W życiorysie tym wnioskodawca stwierdził, iż przez rok pracował w PGR w L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 381 KPC, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC). Skoro jedną z przyczyn uznania, iż wnioskodawca nie udowodnił okresu zatrudnienia w Państwowym Gospodarstwie Rybnym w L. był brak informacji o tym zatrudnieniu w jego życiorysie, to przedłożenie życiorysu zawierającego wzmiankę o tym zatrudnieniu powinno być wzięte pod uwagę przez Sąd Apelacyjny. Sąd powinien przeprowadzić dowód z tego dokumentu i orzec stosownie do oceny tego dowodu z uwzględnieniem materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji (art. 382 KPC), względnie wskazać, dlaczego pominął ten dowód (art. 381 w związku z art. 328 § 2 KPC).

Z tych względów na podstawie art. 393¹³ § 1 KPC orzeczono jak w sentencji.

=====